

GYVENIMO ŽODIS

2006 vasaris

“...nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi” (Mk 1,27-45).

Kokia pilna buvo Jėzaus diena tą šeštadienį Kafarnaume! Jis kalbėjo sinagogoje, visus nustebindamas savo mokymu. Išlaisvino netyrosios dvasios apsėstą žmogų. Išėjęs iš sinagogos, užėjo į Simono ir Andriejaus namus ir ten išgydė Simono uošvę. Atėjus vakarui, kai nusileido saulė, sugabeno pas Jį visus ligonius ir demonų apsėstuosius, o Jis pagydė daugelį sergančių įvairiomis ligomis, išvarė daug demonų.

Po tokios intensyvios dienos ir nakties, rytui dar neišaušus, Jėzus atsikėlė ir išėjęs iš namų

“...nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi”.

Jis ilgėjosi Dangaus. Iš ten buvo atėjęs į pasaulį, kad apreikštų mums Dievo meilę, atvertų kelią į Dangų, pilnai gyventų mūsų gyvenimą. Jis keliavo Palestinos keliais, mokydamas minias, gydydamas visokias ligas bei negalias, ugdydamas savo mokinius.

Tačiau gyvybės limfa, kuri - tarsi vanduo iš versmės - plūdo iš Jo vidaus (plg. Jn7,37-38), kilo Jame iš nuolatinio ryšio su Tėvu. Jis ir Tėvas vienas kitą pažįsta, vienas kitą myli, yra vienas kitame, Jie yra viena (plg. Jn 10,15.30.38...).

Tėvas yra “Abà”, t.y. tėvelis, tėtis, į kurį kreipiamasi begalinio pasitikėjimo ir beribės meilės sklidinu balsu.

“...nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi”.

Kadangi Dievo Sūnus atėjo į žemę dėl mūsų, Jam neužteko vien sau pasilaikyti išskirtinę galimybę taip melstis. Už mus numirdamas, mus išganydamas, padarė mus Dievo vaikais, savo broliais.

Dabar ir mes galime ištarti tą dieviškąjį kreipinį: “Abà, Tėve”, su visu tuo, kas su juo susiję: kupiną gilaus įsitikinimo Jo globa, saugumo, aklo pasitikėjimo Jo meile, sklidiną dieviškosios paguodos, jėgos, užsidegimo; tokio užsidegimo, kuris gimsta širdyse žmonių, tvirtai žinančių, jog yra mylimi...

Kartą įėję į “vidinės celės”, savo sielos, tylą (plg. Mt 6,6), galime kalbėtis su Juo, garbinti Jį, išreikšti Jam savo meilę, dėkoti, atsiprašyti, pavesti savo ir visos žmonijos reikalus, o taip pat ir savo svajones bei troškimus... Ko

nebūtų galima pasakyti asmeniui, kuris, žinome, mus be galo myli ir yra visagalis?

Galime kalbėtis su Žodžiu, su Jėzumi. Pirmiausiai galime Jo klausytis, leisti, kad kartotų mums savo žodžius: “Drašos! Tai aš. Nebijokite!” (Mk 6,50), “Aš esu su Jumis per visas dienas” (Mt 28,20); savo kvietimus: “Ateik ir sek paskui mane” (Mt 19,21), “Atleisk iki septyniasdešimt septynių kartų” (plg. Mt 18,22), “Daryk kitam tai, ko norėtum, kad tau padarytų” (plg. Mt, 7,12).

Tai gali būti ilgesni momentai arba trumpos, dažnai pasikartojančios akimirkos per dieną, lyg meilės žvilgsnis, pašnabzdėjimas Jam: “Tu esi vienintelis mano gėris” (plg. Ps 16,2), “Dėl Tavęs ši mano veikla”.

Be maldos negalime. Negalime gyventi nekvėpuodami, o malda yra sielos alsavimas, mūsų meilės Dievui išraiška.

Iš šio pokalbio, iš šio bendrystės ir meilės santykio išeisime sustiprėję, pasirengę su nauju intensyvumu ir pasitikėjimu pasitikti kasdienį gyvenimą. Atrasime tikresnį santykį su asmenimis ir su daiktais.

“...nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi”.

Jeigu neužveriamė sielos langinių susikauptami, tu negali, Viešpatie, pabūti su mumis kaip kartais tavo meilė to norėtų. Tačiau kartą atsitraukę nuo visko, norėdami susikaupti Tavyje, nebenorėtume grįžti atgal, tokia saldi sielai vienybė su Tavimi ir trapu visa kita.

Tie, kurie nuoširdžiai Tave myli, dažnai išgirsta Tave, Viešpatie, savo kambario tyloje, savo širdies gilumoje, ir tas potyris sujaukina iki ašarų sielą taip, lyg kaskart paliestų gyvuonį. Dėkoja, kad esi jiems toks artimas, kad esi jiems Viskas: Suteikiantis prasmę gyvenimui ir mirimui.

Dėkoja Tau, nors dažnai nesugeba to nei padaryti, nei išsakyti: žino tik tai, kad Tu juos myli ir kad jie myli Tave, ir kad nėra žemėje dalyko, kuris nors kiek tam prilygtų. Tai, ką Tau pasirodžius jaučia sieloje, yra Dangus, ir “jei Dangus yra šitoks – sako – o, koks jis gražus!”

Dėkoja Tau, Viešpatie, už visą gyvenimą, už tai, kad atvedei juos iki čia. O jei aplinkui dar ir būtų šešėlių, galinčių užtemdyti jų rojus priėmę - vos tik Tu apsireiški, kiekvienas dalykas tampa seniai buvęs ir tolimas: jo nėra.

Tu esi.

Taip yra.

Chiara Lubich

Moterų fokoliaras

Žirgo g. 1-32 10221 Vilnius

Tel. 277 71 18 – El. paštas: czflituania@post.5ci.lt

Vyrų fokoliaras

Lyglaukio g. 9B 01215 Vilnius

Tel. 215 35 05 – El. paštas: focolare@takas.lt

Leidiny skirtas Fokoliarų judėjimo Lietuvoje reikmėms